

ЖИТ
ТРИПЪР

САЙМЪН БЕКЕТ

Уликите никога не лъжат.
За разлика от хората...

МЪРТВИ
ВОДИ

СН[®]
СОФТПРЕС

1

Съставено от над шейсет процента вода, човешкото тяло не се отличава с добра плаваемост. Ще се задържи на повърхността само докато има въздух в дробовите, преди постепенно да потъне на дъното. Ако водоемът е много студен или дълбок, ще си остане там и ще премине през бавно и постепенно разпадане, което може да продължи с години.

Но ако водата е достатъчно топла, за да се хранят и размножават бактериите, трупът ще продължи да гние. В червата ще се натрупат газове, които ще повишат плаваемостта, докато той не се покаже отново на повърхността.

И мъртвецът буквално ще се въздигне.

Обърнато с лицето надолу, с крайници, протегнати към дълбините, тялото ще се носи на повърхността или точно под нея. С времето, като в зловещо, обърнато наопаки повторение на сътворението си в амниотичния мрак на утробата, евентуално ще се разчлени. По-дребните части се отделят първи: пръсти, китки, стъпала. После ръцете и краката, накрая – главата. Всички те отпадат една по една, докато не остане само торсът. Когато и последните газове, образувани от разлагането, се разсеят, трупът потъва полека за втори и последен път.

Но водата може да стане причина и за по-различна трансформация. При разлагането на меките тъкани пластът подкожна мазнина започва да се разпада и обгръща някога живото тяло в дебел мазен слой. Известна като адипоцир или „трупен восък“, ако я представяме с по-живописното название, тази светла субстанция има и не тъй кошмарно име.

Сапун.

Обвити в мръснобелия си саван, вътрешните органи остават съхранени, докато тялото се отправя на последното си самотно плаване.

Освен ако случайността не го извади на бял свят.

Черепът принадлежеше на млада жена, за пола наемкваше по-грацилната структура. Фронталната кост беше висока и гладка, липсваха изразени издатини на надочните дъги, а малката бучица на мастоидния израстък под отвора на ухото изглеждаше прекалено деликатна за мъж. Подобни белези не са определящи поотделно, но взети заедно не ми оставяха и капка съмнение. Всички постоянни зъби бяха пробили преди смъртта – показател, че жертвата е на повече от дванайсет години, но не ги надвишава с много. Макар че липсваха два кътника и горен резец, вероятно избити след смъртта, останалите зъби почти не бяха износени. Те потвърждаваха историята на останалата част от скелета – че девойката е умряла, преди да стигне до края на юношеството.

Причината за смъртта беше твърде очевидна. Почти в средата на окципиталната кост, в тилната част на черепа, зееше назъбен отвор с дължина около три сантиметра и ширина горе-долу наполовина. Нямах белези на зарастване, а ръбовете на раната бяха напукани, което подсказваше, че по време на нараняването костта е била жива. Ако контузията беше нанесена посмъртно, картината щеше да е различна, а костта – суха и крехка. Първия път, когато вдигнах черепа, с изненада дочух отвътре почти музикално трополене. Помислих, че е заради костните фрагменти, натикани в черепната кухина от предмета, с който е била убита младата жертва. Но звукът беше прекалено силен и плътен. Рентгенът потвърди предположението ми: в черепа на момичето свободно се търкаляше нещо тънко и симетрично по форма.

Връх на стрела.

Невъзможно беше да се каже точно колко стар е черепът или колко време е лежал в земята на ветровитите нортъмбърлендски блата. Със сигурност можеше да се твърди само, че жертвата е мъртва от над петстотин години – време, достатъчно дръжката на стрелата да се разпадне и костта да потъмнее до тъмнокарамелен цвят. Никога нямаше да узнаем подробности

за момичето – нито кое е било, нито как е загинало. Щеше ми се да мисля, че убиецът ѝ – тъй като тя или се е обръщала, или е бягала от него – в крайна сметка е бил наказан за злодеянието. Но и това нямаше как да бъде узнато.

Върхът на стрелата се завъртя с тих, мелодичен тропот, докато прибирах черепа и внимателно го увивах в хартия, преди да го върна в кутията. Като другите древни скелети в университетската катедра по антропология, и този се използваше за обучение на студентите: зловещ сувенир, достатъчно дъвен, за да не е чак толкова шокиращ. Бях свикнал с това – бог знае, че бях виждал много по-страшни неща, – но точно този *temento mori*¹ винаги ми се е струвал особено значим. Може би е заради младостта на жертвата или заради бруталната ѝ смърт. Приживе това момиче е било нечия дъщеря. Сега, векове по-късно, единственото, останало от безименното дете, се съхранява в лабораторен кашон.

Прибрах кутията в металния шкаф при останалите. Разтрих схванатия си врат, влязох в кабинета си и седнах пред компютъра. Докато машината зареждаше, бях обзет от обичайното нетърпение – като кучето на Павлов. И както винаги, нетърпението бе изместено от разочарование. Открих единствено присъщите на академичния живот ежедневни писма: въпроси от студенти, напомнания от колеги и тук-там реклами, които спам филтърът не е успял да улови. Нищо друго.

Това продължаваше месеци наред.

Едно от писмата беше от професор Харис – новия декан на антропологията, който ми напомняше да се свържа със секретарката му и да си насроча среща. *Да прегледаме вариантите относно поста ви*, както деликатно се беше изразил. Стомахът ми се присви, когато го прочетох, но не беше изненада. А и, така или иначе, беше проблем за следващата седмица. Изключих компютъра, оставих лабораторната престилка на закачалката и си облякох якето. На излизане в коридора се разминах с една от докторантите.

– Лека, доктор Хънтър! И весели празници! – пожела ми тя.

¹ В свободен превод от лат. ез. – „Помни, че си смъртен“. Изразът се използва и за предмети или явления, които напомнят за смъртта, каквото в случая е черепът. – б. р.

– Благодаря, Джамила, и на теб.

Мисълта за предстоящия дълъг празничен уикенд понижи духа ми още повече. Глупашки бях приел покана да го прекарам с приятели в дома им в Котсуолдс. Беше преди седмици, когато празниците изглеждаха достатъчно далечни, че да няма от какво да се притеснявам. Сега обаче бяха дошли и аз не бях толкова оптимистично настроен, особено като се имат предвид многобройните други гости, които не познавах.

Твърде късно. Отключих колата, прекарах пропуска си през скенера и зачаках бариерата на паркинга да се вдигне. Предвид лондонските задръствания и допълнителния данък беше глупаво всеки ден да шофирам до университета, вместо да пътувам с метрото, но навикът умира трудно. Като консултант в полицията бях свикнал при откриване на труп да ме викат в различни части на страната, често без предизвестие. Тогава възможността да се придвижвам бързо бе от полза, но, разбира се, това беше преди неофициално да попадна в черния списък. Сега ходенето на работа с кола започваше да ми се струва по-скоро пожелателно мислене, отколкото важна привичка.

По пътя към къщи спрях да напазарувам дреболиите, които трябваше да носи всеки гост. Заминавах чак сутринта, така че ми трябваше и нещо за вечеря. Помотах се из магазина без особено въодушевление. От няколко дни не се чувствах особено добре, но го приписах на отегчението и апатията. Когато осъзнах, че разглеждам полуготовите храни, си теглих един ритник наум и продължих нататък.

Пролетта тази година закъсна, зимните ветрове и дъждове продължиха чак до април. Натезалото небе не помагаше за удължаването на дните и вече бе започнало да се смрачава, когато завих в улицата, на която живея. Намерих къде да паркирам и занесох пазарските торби до апартамента си. Намираше се на първия етаж в голяма викторианска къща с малко фойе, което делях с жилището над мен. Щом наближих, видях мъж с гащеризон да работи по входната врата.

– Добър вечер, началник – приветства ме весело той. Държеше ренде, а около отворената чанта в краката му бяха разпръснати разнообразни инструменти.

– Какво става? – попитах, загледан в новата дъска около ключалката и стърготините, посипани по пода.